

Kaskötő István

Willie Kowalszky meg a nagy fény

Az öreg, már egy jó félórája ácsorog a nappali ablaka előtt üres kávéscsupporral a kezében. Időnként kikukucskál a lehúzott redőny két újnyi nyílásán, a faliórára néz, és rosszallóan csóválja a fejét. Már hat óra is elmúlt és semmi jele, hogy a szomszéd ébren lenne. Vagy a computerén számolgatja a tőzsdei veszteségét, vagy már megütötte a guta – latolgatja a lehetőségeket, hogy esetleg alszik, az eszébe se jutna. Wilson is nyugdíjas, kora hajnalban ébred, akárcsak ő maga, hamar kialussza a semmittevés fáradalmait. Türelmetlenségének egyszerű oka van, egy rendkívüli hír, a különben unalmas szomszédság életében. El kell mondani valakinek, mert belebetegszik, ha benne reked az izgalmas újság. Dan Wilson jó alany, imádja a zaftos pletykákat.

Hat óra tíz perckor, végre lassan emelkedik a szomszéd garázs ajtaja, Dan kilép a reggeli napsütésbe, körülnéz a csendes utcán, mint minden reggel, először jobbra, aztán balra, még véletlenül sem vétené el a sorrendet. Aztán, hogy mindent rendben talált, kiteszi a két kerti széket az árnyékos oldalra és veszi a kávésbögrét a falipolcra, leül a baloldali székre és vár.

Az öreg Joe, feltölti a csuprát friss kávéval, és komótosan átsétál az úton.

- regg.

- Jó regg...

Ilyen gazdaságosan üdvözlik egymást, minek vesztegetni időt, meg energiát. Aztán, hogy a formalításokon túljutottak, szinkronban, kortyolnak egyet a kávéból.

- Szép napunk lesz... - így Dan Wilson.
- Itt az ideje.
- Rajtunk a sor...
- Ja!
- Most máshol esik...
- Valahol mindig esik, valahol mindig szép idő van...

- Ez a világ rendje. Hol itt, hol ott.
Ilyen meg hasonló bölcsességekkel bizonyítják egymásnak a szellemi frissességüket.

- Éreztem én napok óta, hogy változni fog az idő...
a bal vállam nem hagy aludni.

- Engem a macska piszkált már három óta –
panaszolja az öreg – útba' vagyok, az egész ágy kéne neki.

- Kenegettem, de nem használt... végül is négy
után felkeltem.

- Azt kenegetheti, kár a pénzért... szenteltvizet
próbált már? – Az öreg azt viccnek szánta, de csak ő maga
kuncogott rajta.

Ezzel a szokásos egészségügyi diskurzuson is túl
jutottak

Joe, húz egy pofára valót a kávéból, leteszi a bögrét
a földre maga mellé. Mert ugye egy hatásos előadáshoz
kell mind a két szabad kéz.

Drámai szünet. Majd:

- Willie Kowalszkyt hazahozták!

Wilson hitetlenkedve fordul az öreghez.

- Maga viccel.

- Úgy éljek én.

- Hát nem arról volt szó, hogy bármelyik nap
beadja a kulcsot?

- Ja! Kómában két hónapja.

- Biztos maga ebben? Ki mondta?

- Hogy-hogy ki mondta? Maga Kowalszky. Az este, éppen vacsoráztunk, szól a telefon. Na mondom, ezt is elküldöm ahol fű se nő, akármit árul... De nem. A Willie. Majd leestem a székről, úgy hangzott, mint aki a másvilágról hív. Mondja, hogy itthon van, és semmi sincs a háznál és igen éhes, mennék-e neki vásárolni.

- Hát mi van a prédikátorral? Nem az a legjobb barátja?

- Oh, már régen nem. Tavaly őszön, mikor hazahozta az elvonóból, megeskette, hogy soha többet nem fog inni. Willie nagyon be volt tojva, oszt égre-földre-bibliára esküdözött, hogy látni se akarja többé a piát. Ebbe' megegyeztek. Mikor aztán, még az ünnepek előtt, - prédikátor Paul rajtakapta, hogy félholtra leitta magát, - valószínűleg csukott szemmel, - emlékeztette, hogy megesküdt a bibliára! Willie meg mondta, hogy hová tegye a bibliáját s erre Paul kijelentette, hogy többé nem kívánja megváltani se testét, se lelkét és megtagadva jó keresztényi elveit, elküldte Williet a pokolba. Így aztán rám esett a választása, hogy az éhhaláltól megmentsem.

- Na, nem irigylem a dicsőségért.

- Nem ügy, biz'isten, még szórakoztat is. Vacsora után átmentem hozzá a listáért – vittem a maradékot. Ott ült a szerencsétlen a nappaliban a szófán ahová a mentők lerakták. Megdöböntett, ahogyan kinéz. Negyven kiló, csont és bőr, színe, mint a viasz. Maga már a rozzant Williet ismerte, tizenöt évvel ezelőtt még igen jól tartotta magát. Azt mondták rá, hogy jóképű.

- Persze lista nincs, mert írni se tud, úgy reszket a keze. Mondom neki, hogy örülök, hogy látom – ami túlzás volt, mert mi öröm van látni, hogy valaki direkte

tönkreteszi magát. Kowalszky, ha hiszi, vagy nem még csak hetven éves. Korán ment nyugdíjba... privát nyugdíjalapból egy valag pénzt húz minden hónapban. Plusz, minden feleség – három volt – vagyont hagyott hátra.

- Háromszor nősült?

- Ja, És mind a három jól szituált özvegyasszony volt, legalább tíz évvel idősebb nála.

- És gombamérgezésbe haltak meg... - vihogott Dan Wilson. – Tudja Joe... - óvatosan körülnézett s miután meggyőződött, hogy ajtó, ablak csukva van, egy fokkal halkabban folytatta.

- Lehetséges, hogy mi rosszul csináltuk ezt az egész házasságot? Egy asszony egy egész életre? Ha jól meggondolja, mi mindent mulasztott az ember?

- Háromszor végigszenvedni az új rigolyákat? Elment a maga jódolga? Egyszer is elég volt megtanulni, mikor kell igent, és mikor kell nemet mondani.

- Lehet, hogy igaza van.

- Nekem mindig igazam van, ne felejtse, én vagyok az öregebb.

- Okay, okay.

- Ez a hülye Kowalszky élhetne, mint egy kiskirály, ha nem itta volna el az eszét. Borász volt egy nagy szőlészetben. Mesélte, egy ritka józan pillanatában, hogy a baj ott kezdődött, mikor kóstolgatás közben, ahelyett, hogy kiköpte volna a bort, mint ahogy azt a profi kóstolók csinálják, ő lenyelte. Aztán kóstolgatott, kóstolgatott túlórában. Csak az elmúlt tizenöt évben, mióta én ideköltöztem, négyszer, vagy ötször hoztam haza az elvonóból. Minden alkalommal azzal fenyegette

meg az orvos, hogy ha nem hagyja abba, legközelebb egyenesen a boncterembe viteti.

- Willie Kowalszky ígéretetett... aztán mintha mi sem történt volna... iszogatótt. Az ijedség sose tartott tovább, pár hónapnál, először csak úgy dugiban piált, de azt az állapotot nem volt könnyű sokáig titokban tartani, és olyankor elviselhetetlenné vált. Vannak jópofa részegek... - állítólag - én még nem találkoztam velük és vannak agresszív, goromba részegek. Egyszer, az még mielőtt maguk ideköltöztek volna, van annak már vagy négy esztendeje, még élt Margaret a harmadik feleség, Willie egy ilyen goromba, meggondolatlan pillanatában kezét emelt az asszonyra. Az aztán úgy elverte, hogy hetekig kék meg zöld volt a képe. Mindenkinek azt mondta, hogy leesett a lépcsőn, de kövér Susie tanúja volt az esetnek és persze egyből elterjedt a híre a szomszédságban.

- Attól kezdve, Willie félt a feleségétől, ha rájött a nagy ivós periódus, napokra eltűnt. Margaret meghalt három éve és Willie bánatában, több ízben az elvonóig itta le magát.

- Maga aztán jól bevásárolt, istápolhatja... - kiitta Wilson a maradék kávéját és kész volt bemenni, hogy újra töltsse.

- Hohó, várjon... még nem fejeztem be. Kowalszky látta a fényt!

- Milyen fényt?

- Hát a nagy világosságot, amit állítólag a paciensek látnak, mikor átlépnek egyik dimenzióból a másik dimenzióba.

- Sose hallottam róla.

- Biztosan nem figyelt oda, ismert tény, mindenki mondja, aki már egyszer a halál küszöbén volt.

- Ne hülyéskedjen... Hárfa zene is van, meg angyali kórus? – kuncogott Dan Wilson.

- Csak gúnyolódjon... majd meglátja. Willie meséli, hogy a kómában mindent hallott, még azt is, hogy az orvosok vitatkoztak, hogy kihúzzák-e a konnektort. Mondja, hogy már nem is bánta volna, mert igen fáradt volt, meg unta a kómát. Egyszer aztán elfogta valami nagy könnyedség és belibegett a nagy fényességbe. Gondolta, na végre itt a megváltás... Joe hatásszünetet tartott, ivott egy kortyot a hideg kávéjából és visszafojtott lélegzettel kibökte.

- És akkor... ott állt az asszony.

- Milyen asszony?

- Hát, Margaret a harmadik feleség. Erre Willie úgy berezelt, hogy egyből magához tért. Vége lett a kómának, rájött a pisilhetnék, mert, hogy a veséje is beindult.

- Maga ezt mind elhiszi?

- Miért ne hinném? Ott ült a bizonyíték a szemem előtt. Doktor Shapíró szerint egy csoda - mondta Willie.

Wilson egy kis kétkedő vigyorral nyugtázta a történetet és felemelkedett a székből, hogy a kávéhiányt pótolja. Az öreg rászólt.

- Maradjon már nyugton, utálok, ha valaki mindig felugrál, míg az ember beszél. Még nem fejeztem be. Most jön a java.

- Okay, ne izgassa magát.

- Miután elraktam a cuccot a hűtőbe – folytatta Joe – néztem, ahogy Willie elvánszorgott a mosdóba, olyan négy lábú járókája van, készen voltam, hogy megyek.

Kiszólt, hogy szeretne egy szívességet kérni. Gondoltam, még azt kivárom, bár igen mehetnékem volt. Bekucorgott a takarója alá és mondja, hogy írnék-e neki egy e-mailt, majd ő diktálja. Mert, hogy remeg a keze, meg nem tud a széken ülni. No, azon ne múljon, gondoltam és kinyitottam a computerét. Volt vagy kétszáz e-mail, ha nem több, nem mondtam, attól féltem, hogy majd felolvastatja velem. Mondja, hogy a címlistán keressem meg a nevet, és kezdi diktálni, hogy "Drága Nicolettám"...

Az öreg előhúzott a zsebéből egy összehajtogatott ív papírt.

- Sutyiba' elküldtem a saját címemre is, azt a ziccert nem hagyhattam ki, szerintem ez történelmi jelentőségű.

- Azt tudja, hogy ez levéltitok megsértése. - vigyorgott Dan.

- Milyen titok, nekem diktálta. Ne szakítson félbe, had olvassam.

"Drága Nicolettám!

Bocsánatot kell, kérjek a hosszú hallgatásért, de egy tragikusan komoly szív infarktus megakadályozott, hogy időben válaszoljak kedves levelére. Csak pár napja hoztak haza, a Mayo klinikán, a világhírű Brennan professzor operált, hármass bypass műtétre volt szükség. Szerencsére túl vagyok rajta, de időbe kerül, míg visszanyerem teljes erőmet és jó kedélyemet. Néhány nap múlva, ha az orvosaim is beleegyeznek, repülök a bahamai otthonomba, hogy kellemesebb körülmények között pihenjem ki a megpróbáltatásaimat. Időben jelentkezem, hogy oly hiányolt levelezésünket folytassam.

Addig is, szeretettel üdvözli hűségese hódolója:

William"

- Ezt maga találta ki... ilyen nincs. – így Wilson.

- Úgy éljek... - esküdözött az öreg. – De várjon csak, ez még nem minden. Miután rákattintottam, hogy elmenjen a levél, Willie megállított, hogy ne zárjam le a computert. Mondja, hogy a listán van még másik öt név és cím, hogy ha kicserélném a nevet és elküldeném ugyanazt a szöveget azokra a címekre is. Így ment aztán a legendás *William tragikus szív infarktusának a híre*, a Drága Ágnesem, a Drága Joannám, Drága Sylviám, meg nem is emlékszem még milyen más "Drágáimnak".

Dan Wilson, hitetlenkedve csóválta a fejét és végre felállt, hogy friss kávéval enyhítse látható bosszúságát. Még visszaszólt az ajtóból.

- És ezek után, még *maga* akar engem tanítani, hogy hogyan kell öregnek lenni?

***